

Αρχαία ἱστορία τοῦ Ὀμήρου ἀναφο- : δ. Σαυγγορίας
 ρίζη εἶναι ἡ Δυσιός, «ἀριστή τῶν ἐν Χερσονή- : Πέγες ἢ
 σεω κόλμων» ὡς περὶ αὐτῆς γράφει ὁ Διό- : θέημα
 δου¹. Γνωστὴ γὰρ εἰς τὴν ἱστορίαν ἐκεί- : Ὀραυμὴ ἢ
 ἐχρησώθη τὸ ὠριότερον ὁ Ἕλληναςτολ, ὅπου, : Ἰωνία
 κατὰ τὸ 480 π.χ. αἱ Περσικαὶ ὁδοὶ, ἐκέρθη- : σφ. 118
 σα τὴν Ἀσίαν ἠπειρὸν τὴν Ἑλληνικὴν ἀ- : Ἰωνία
 γὰρ ἢ τὴν ἑυρωπαικὴν γενικώτερον, ἐκέρθη- : 1929
 αν, ἢν ὅπου διεσάσεν ἢ ἀγνὴν αἰ ἢ 910
 οαρία τῶν ἀναμασάντων τῶν Σέρτων βασιλεῶν καὶ ἰτα-
 ναδικῶν τῶν, ἢν ἐξῆζεν ἀπὸ τῶν Δυσιῶν γέφυρα. καὶ
 ἐν τῇ μυθολογίᾳ εἶνε ἰσοκύβητος ὡς γυμνασίου, ἐν τῷ ἐκεί-
 ἐκλυχθέντες εἰδύλλιον μετὰ τῆς Ἥρας ἢ Λιάνδρον². ἐν τῷ
 ἐν Δυσιῶν καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἠρώδου τῆς Ἥρας ὁ
 ἐν τῆς ἑναντι Ἀφροδίτης (νῦν Ναγαρά) Λιάνδρος, τῶν ὁμοίων
 τοὺς ἱερεῖς ἔρωτες ἢ τὸ πραγματικὸν ἔρωτος ἐξῆζεν ὁ Μου-
 σαῖος ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ «Τὰ κατ' Ἡρῆ ἢ Λιάν-
 δρον». — Τὴν ἀρχαίαν ταύτην κόλμων τοσοῦτοισι συνήδω-
 παρὰ τὸ νῦν χωρίον Πάγδα, ἀλλ' ὡς ὁρῶμεν παρεκλήθη.

¹ Διόδ. ΙΓ, 501.
² Ἀγαθίου ἱστορ. γ, 12 «Δυσιὸς γε ἐστὶ πόλις ἢ περιχώριος
 τῆς αἰγύπτου ἢ ὀνομαστωμένη, οὗτις ἀπὸ τοῦ ἔναιμα, οἶμα,
 ἢ μόνον ἐπὶ τῷ γίγνω τῆς Ἥρας εὐείκτου τῆς Δυσιῶν
 ἢ τῆς Λιάνδρον ἔρωτος ἢ δανάου».

Δυστός

τα ἱερώα αὐτῆς δὶον ἢ ἀνοηθηδῶσι πηγίον τῆς
 θαλάσσης, ἐν ᾧ τὸ μυσθὸν χωρίον εἶνε ἐπὶ δίσωδ ἰ-
 σωτίρας, ἀμολαρίων τῆς αὐτῆς παρὰ τῶν συγγραφέ-
 ων δὲ ἢ Δυστός ἐμφανίζεται ὡς γημὴν, ἐν τῇ δίσωδ ἰ-
 σωματικῆ διόραματισθεσας ἰστορικῆ γεγονότα, ἢ πορτοῦ
 ἐκρησιμωσων ὡς ἀμυροβοχίον ἢ ἰρμιλίριον τοῦ ἔλλαν.
 Διόχου³. Οἱ ἀρχαιολόγοι κ. Ch. Picard ἢ A. Rei-
 mach διαρροῦν ἀναμνηστικὰ τὰ ἱερώα τῆς ἀρχαι-
 αὶ ἀρχαῖς εἰς τὸ πληρὸν εἶδημα τοῦ τῆς Ἀ-
 Μασί, δίσωδον τῆς αὐτῆς ἢ ἀναμνηστικὸν πρὸς
 τὰς ἰστορικῆς ὑποδείξας. - ἢ ἀρχαῖα ἰδρυσθῆ τῆς Δυ-
 στοῦ ὡς καὶ τῆς ἑσπερίων αὐτῆς Μασίον ἐ-
 χινελο ὑπὸ Ἰσθίω.⁵

Τὴν Δυστόν, κατεχομένην ὑπὸ τῶν Περσῶν, δια-
 κατήρασαν οἱ Ἕλληνας μετὰ τὴν ἐκδυσθὴν τοῦ ἔλλαν
 ἐν τῇ Ἑλλάδῳ ἢ τῆς ἐν Λαγαμίδι ἢ Μυσιᾷ
 ἦσαν αὐτοῦ. Οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπιμυροῦμενοι ἢ ὑπὸ
 Ἰώνων τῆς Μυρασίαις μετὰ τὴν παρὰ θαλάσσαν
 ἐκδυσθὴν τῶν Περσῶν ὑπὸ τῶν Σανδερῶν κατεπνευ-
 σαν εἰς Δυστόν, ἢ ἐκδυσθῶν ἀναμνηστικῶν ἢ
 τῶν Ἀρταίμων, ἐγκαταλείπειν εἰς ὑπορχοῦ τῶν κατὰ

3. Οουνοδ. Η, 62 ἢ 107. - Ξενοφ. Ἑλλ. Α, κ, 36 ἢ I, 11.

4. Β. C. H. 36 (1912) σ. 276. - Ἐν τῇ Γεωγραφία Μεγέλιον
 (Ἐυδοσί. Ἀνθ. Γαλῆ) Τόμ. 3 σφ. 57 ἐκδιδεται ὡς ἴστω
 ἢ Δυστός ἐν τῇ δίσωδ «Κασίγγι Παγασί» ὑπομνηστικῆ.

5. Δυστῶν. Χίου Περγαμῆ. σλ. 709-710. - ἴπρ. σλ. 115.

3

Συστολ.

Συνοδος.

τῶν χερσονήσων χωρῶν ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, ὅτι διέ-
 δη τὸν Ἑλλησπόντον, ἢ συγκαθίστη πολλοὺς αἰχμαλώ-
 τως οἱ Ἰωνεῖς ἐκείνησαν τὴν πόλιν ταύτην
 διαφεύγουσαν τῆς κυριαρχίας αὐτῶν προσποιώμενοι μετὰ
 τῶν Ἀργαυιδῶν εἰρήνην, διὰ τοῦ Τυροδίου (368 π.χ.),
 μετὰ κωλύσειαν ὅπως ἀνώγειαν αὐτῶν ταύτην, ἀλλ'
 ὁ ἐλευθερὸς αὐτῶν Χάρης ἀναμαλιζατο τὴν Συστόν
 ἢ ἐξουλοῖσθαι ἐν αὐτῇ ἐποιοῦντι τῶν Ἀθηναίων ἀλλ'
 καὶ ὁ Δρομυχίδης ὁ Χῆος, κερύσειας τὴν Λαμψάκων
 ἢ τὴν Συστόν ὡς ἰστορεῖ ὁ Θουκυδίδης 7 καθι-
 στατο γούριον ἢ γυγανίον τοῦ κατὰ τὸν Ἑλλησπόντου».

Ὅμοιαν, παραναμαλιζατο τὸν Ἀθηναίων λόγον, ἐπι-
 ρίπτει τὴν Συστόν ὁ Ἀνδρόλος ἀνήγαγε τοὺς κατὰ-
 νουτ, τοῦτο ὅπως ἀπέπερεν εἰς τοὺς Λαυδαμονίους
 ἐκαναγαγόντας τοὺς Ἀγέλιους, ὡς ἀγυρίζαι ὁ Πλουταρχος 8.

Το ἐπίνακτον τῆς οὐσίας εἰαίρεται ὑπὸ τοῦ Θεο-
 ώφρου 9 κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Δρόκουτος. ἔχεν
 αὐτὸς τῆς οὐσίας ἀρχαίους ἰσχυρὸν τεῖχος, ὡς

6. Διοδ. XI, 37. - Πλουταρχου Κίμων 9. - Ἡρόδοτ. Θ, 45 ἢ 46.
7. Θουκυδ. II, - ἢ Συστόν ἐμπροσθέν ἢ κατὰ τὴν
 δεξιάν συμμαχίαν
8. Πλουταρχ. Ἰουδαί. XIV.
9. Δρόκ. II, 591 « Φησὶ δὲ τὴν Συστόν Θεώοφρος
 βραχίαν μὲν, ὑψηλὴν δὲ, ἢ οὐκ ἔχει διαζέδρον ἐν-
 νόων ἀπὸ τῶν γειτῶν ἢ διὰ ταῦτ' οὖν, ἢ
 διὰ τὸν ποῦν ὑπὸν εἶναι τῶν πορῶν »

Συσιός

Διαγαβάνη ὁ Ἡρόδοτος (Θ, 115), ἀνωχύρω δ' αὐτῶν,
 ὅτε ἀντιβιάσθη εἰς τὴν Χερρόνησον, ὁ Ἀλίοχαλ¹⁰ ἐν
 ταύτῃ δέ « ὡς ἰόντα ἰσχυροτάτου λείχου » κατ'
 Ἡρόδοτον¹¹ κατέφυγον οἱ ὑπὸ τῶν Ἀπλαινῶν Πέρσαι,
 « ὡς ἤκουσαν παρῆναι τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν Ἑλλήσπον-
 τον ». - Ὅπως ἐρμηνύη τὴν δυσάγωγος ἦτο ἡ Συσιός
 ἐν τῇ ἀρχαίᾳ συνάγεται ἢ ἐν τῶν παρὰ Ξενο-
 φῶντι¹² γεγομένων τῶνδε « ποῖον μὲν αὖ ἰσχυρότερον
 Σησιῶν γὰρ ἔτε χωρίον, ποῖον δέ ἢ δυσασπρητέρον,
 ὃ ἢ νεῶν ἢ πτόων δέεται ». - Τὸ μετὰ τῆς Ση-
 σιῶς ἢ τῆς ἀντικρῆς ἐν τῇ περσικῇ παραγί-
 ᾱ ἄβυδου διάγραμμα συγκροτοῦν τὰ ὀνομαστά « κατὰ
 τὸν Σησιῶν ἢ ἄβυδου εἶναι » εἶτε ἐλασιάδιον ἢ
 τὸ στενώτερον τοῦ Ἑλλήσποντου. « Ὀνομαστὰ δέ πρὸς
 τῇ Σησιῶν τὸς Ἀποβάθρα, κατ' ὃν ἐξήγητο ἡ σχεδία »,
 κατὰ ἐκθέσεις ὁ Σπράβων¹³.

Μνεία τῆς Συσιῶς γίνεται κατὰ Πλίνιον, Διαγα-
 βάνητι ὅτι ὁ Ἑλλήσποντος ἔχει τίσσας ἀντικρῆνας
 ποταμοὺς, ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὴν Καζίπορον ἢ τὴν Σησιῶν
 ἐν τῇ Ἀσία τὴν Λαμψακὸν ἢ ἄβυδον¹⁴, ὡς ἢ

10. Ἄπλια. Σπρ. 21 « εἰ τὴν Χερρόνησον διασπείσας, πάγειν
 αὐτῶν ἄχρον ἢ Συσιῶν ἢ ἄβυδον ἐπράντω ».

11. Ἡρόδ. Θ, 115

12. Ξενοφ. Ἑλλήν. IV, 8, 5.

13. Σπράβ. 15, 591. - Β, 124.

14. Plinii ἰνδ. ἰν. IV, 18 « quattuor inter se con-

Δυσόλι

ωσαύτῃ Πτολεμαίω 15. «Ἡ Δυσόλι πρὸ τῶν Ἀττινῶν
 Ἀβύδου ἢ Δαρδανίου ἢ τῶν περὶ τὴν Ἰσθμὸν
 τῆς Ἰππονήσου Μαδύλου, Ἐλασσίνου, Ἀλωαστονίου
 ἢ Ὀφθαλμοπόλεως συναρτίζου, γαίνεται, ἐπὶ τῇ χερσονήσῳ
 δυσόλιμα ἐξ ἀρχαίων, εὐνομοσπονδίου, ὡς δὲ λέγουσι καὶ
 εὐνομοσπονδία ἢ ἰσθμίου ἐν δὲ τῇ ἐπισημομένη ἐν
 Μαδύλῳ 16, ἢ ἐναγαθάνουσι τοῖς δὲ τῶν αἰώνων.-
 Ἰστορεῖται ἡ Δυσόλι καὶ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους
 καὶ ὡσαύτῃ Γεωγραφία (ιστορ. xxvi, 19) ἀναγράφεται
 « ὡς μίαν τῶν ἐν Ἰππονήσῳ πόλεων προσωπιδίον, καὶ
 καλεῖται Δυσόλι », ὅτι δὲ κατὰ τὴν ἰστορίαν ταύτην
 ἐναγαθάνουσι Δυσόλι καὶ αὐτὴ γίνονται ἢ ἐν ταῖς ἰσθ-
 μίου (E. I. A. 258.

traxit urbes habet in Europa Callipolim et in
 Asia Lampsacon et Abydon ».

- 15. Κλαύδ. Πτολεμ. Γεωγ. Γ, 16, 4. - Διονυσίου Οἰκονομ. Περιγρ.
 σλ. 515-516.
- 16. B. C. H. 36 (1912) σ. 277.

Διωτός

τα ἱερῶτα αὐτῆς δὴν ἢ ἀνοήτως ἤγειρον τῆς
 θαλάσσης. ἐν ᾧ τὸ μυσθὸν χωρίον ἐστὶ ἐπὶ δίωτος ἢ
 οὐκ ἐστὶν ἀριστοτέρως τῆς αὐτῆς παρὰ τῶν συγγραφέ-
 ων δὲ ἢ διωτός ἐμφανίζεται ὡς γῆρας. ἐν τῇ δὲ οὐκ
 σημαντικῆς διόραματι δὴσαν ἰστορικῆς γεγονότα, ἢ πορταῖς
 ἐχρησίσμων ὡς ἀμφοτέρων ἢ ὀρθοτέρων τοῦ ἔλλαν.
 βίου³. οἱ ἀρχαιολόγοι ἢ Ch. Picard ἢ J. Rei-
 nach διωτοῦ ἀναμνηστὴς τοῦ ἱερῶτα τῆς ἀρχαι-
 οῦ ἀρχαῖς ἐν τῷ κυριότῳ ἔργῳ τοῦ κυρίου Κου-
 Μουσί. διωτόν τῆς αὐτῆς ἐνοσηροῦ ἵστορικῶν πρὸς
 τοῖς ἰστορικῶν διωδότης. — ἢ ἀρχαῖς ἱστορίας τῆς δι-
 ωτοῦ ὡς καὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς Μανδίου ἐ-
 γίνετο ὡς ἰσθμῶν.⁵

Τὴν διωτόν, κατὰ τὸν δὲ τῶν Περσῶν, δι-
 ωτόν οἱ Ἕλληνας πρὸ τῆς ἐπιπέδου τοῦ διωτοῦ
 ἐν τῇ Ἑλλάδι ἢ τῆς ἐν Λαλαρίδι ἢ Μυτιλή.
 ἦσαν αὐτοῦ. οἱ Ἰωνεῖς, ἐπιπορευόμενοι ἢ οὐκ
 Ἰωνῶν τῆς Μυρασίας πρὸ τῆς παρὰ θαλάσσης
 ἐπιπέδου τῶν Περσῶν ὑπὸ τῶν Μανδίων κατεπι-
 σαν εἰς διωτόν, ἢ ἐπιπέδου ἀνασχετισαντὶ ἢ
 τῶν Ἀρκίων, ἐγαλακιδίνου ἢ εὐαρχοῦ τῶν κατὰ

3. Οὐκ ἐστὶν Ἡ, 62 ἢ 107. — Στοιχ. Ἑλλ. Α, σ. 36 ἢ I, 11.
 4. B. C. H. 36 (1912) σ. 276. — Ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ Μυτιλήων
 (Ἐκδοσις Ἀνδ. Γαλή) Τόμ. 3 σ. 57 ἰσθμῶν ἐν ἑαυτῷ
 ἢ διωτός ἐν τῇ δὲ οὐκ ἀναμνηστὴς ὀνομαζομένη.
 5. Διωτός κτλ. Περσῶν. σ. 104-112. — Διωτός

Συνοδ.

τῶν χερρόνησον χωρῶν ὑπὸ τοῦ Σίρρον, ὅτε δι-
 ῆν τὸν ἐλληνοῦλον, ἢ συμμαχίᾳ πολλοῦ οὐχισμῶ
 τού. οἱ ἄδωοιο ἰστανίτουα τῶν πόων ταύτων
 διαφεροῦσαν τῆς κυριαρχίας αὐτῶν ἰσοσταθῆσαι μετὰ
 τῶν Ἀργυρίδων ἑρῶων, διὰ τοῦ Τιμοδίου (365 π.χ.),
 μετὰ ἑλλησπιδίων ὅπως ἀνώμασαν αὐτῶν ταύτων, ἀπὸ
 οἱ ἐρατῆρος αὐτῶν χείρῃ ἀναμαλίχασαι τῶν ἀσπυρίων
 ἢ ἐκμαθίσασαι ἐν αὐτῇ ἰσοισίον ἢ ἄσπυρίων ἀπὸ
 καὶ ὁ ἀρρομβυχίδης ὁ χείρ, ἐκρίνας τῶν ἰστανίτων
 ἢ τῶν Συσίων ὡς ἰσοισίον ὁ Θεουμίδης 7 ἀσπι-
 δίου γρούριον ἢ ἀσπυρίων τοῦ κατὰ ἐλλήσπιδίων.
 Ὅμοιον, ὑποτασσάμενος τὸν ἄσπυρίων εὐλογῶν, ἰσο-
 ρίως τῶν ἀσπυρίων ὁ ἰστανίτων ἀνώμασαν τοῦ κατὰ
 τού, τούτο ὅπως ἀσπυρίων τῶν κατὰ ἰστανίτων
 ἰσοσταθῆσαι τοῦ ἀσπυρίων, ὡς ἀσπυρίων ὁ Θεουμίδης 8
 Τοῦ ἰστανίτων τῶν ἀσπυρίων ἰστανίτων ὑπὸ τοῦ Θε-
 ομίδου κατὰ τῶν ἀσπυρίων τοῦ ἀσπυρίων. ἔχον
 αὐτῶ τῶν ἀσπυρίων ἀρχαίως ἰσχυροῦ τῶν κατὰ, ὡς

- 6. Διοδ. XI, 37. - Πλουτάρχου Κίμων 9. - Ἡρόδοτ. Θ, 115 ἢ 116.
- 7. Σουσοδ. 4. - Ἡ Συσίων ἐκμαθίσασαι ἢ κατὰ τῶν
 ἀσπυρίων συμμαχίαν
- 8. Πλουτάρχ. ἰστανίτων. XIV.
- 9. Ἐπὶ II, 591. « Ἐπι δὲ τῶν Συσίων Θεουμίδης
 ἀσπυρίων μὲν, ἀσπυρίων δὲ, ἢ αὐτῶν διακρίσασαι ὡς
 τῶν ἀσπυρίων ἀσπυρίων τῶν ἀσπυρίων ἢ δὲ κατὰ τῶν ἀσπυρίων, ἢ
 διὰ τῶν ἀσπυρίων ἀσπυρίων τῶν ἀσπυρίων »

Συελός

Διαγαβαίνω ὁ Ἡρόδοτος (Θ, 115), ἀνωχύρωσε δ' αὐτῶν,
 οὐκ ἀνεβλάσθη εἰς τὴν Χερρόνησον, ὁ Ἰλλίοχαλ¹⁰ ἐν
 τῷ αὐτῷ δὲ «ὡς ἰόντα ἰσχυροτάτου λείχου» κατ'
 Ἡρόδοτον¹¹ κατέφυγον οἱ εἰς τὸν Ἰπλάϊων Πίρται,
 «ὡς ἤκουσαν παρῖται τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν Ἑλλήσπον-
 τον». - Ὅπως ἐρυμνῆ, ἢ δυαχάλος ἦτο ἢ δυοστός
 ἐν τῇ ἀρχαίᾳ συντάξει ἢ ἐν τῶν παρὰ Ζενο-
 γῶν¹² γεγραμμένων τῶνδε «ποῖον μὲν αὖ ἰσχυρότερον
 δυοστός γὰρ ἦτο χωρίον, ποῖον δὲ ἢ δυοσχορηχέτερον,
 ὃ ἢ νεῶν ἢ πτεῶν εἶσαι». - Ἐπὶ μετὰ τῆς δυ-
 στοῦ ἢ τῆς ἀντιπόδου ἐν τῇ μεσαιωνικῇ παραξία
 Ἰβύδου διαγράμμα, εὐχρηστικῶς τὰ ὀνομαστὰ «κατὰ
 τὸν δυοστόν ἢ Ἰβύδου εἶνα» εἶνε ἰσλασιάδιον ἢ
 τὸ στενώτερον τοῦ Ἑλλήσποντου. «Ὀνομαστὰ δὲ ἀπὸ
 τῆς δυοστῆς τῶν Ἰβυδάδων, κατ' ὄν ἰβυδάς ἢ οὐχίβας,
 κατὰ ἐκείνην δὲ ἀράτων¹³.

Ἡμεῖς τῆς δυοστοῦ γινέται ἰσλασιάδιον παρὰ Πλίνιον, διαγα-
 βαίνω δὲ οἱ Ἕλληνοπολιτοὶ ἔχει ἰσλασιάδιον ἀντικειμέναι
 ἐν τῇ ἑσπέρῳ τῶν κατὰ τὸν δυοστόν ἢ τῶν δυοστόν
 ἐν τῇ ἰσλασιάδι τῶν Ἰβυδάδων ἢ Ἰβυδῶν¹⁴, ὡς ἢ

10. Ἰλλίαν. Συρ. 21 «εἰ ἐν Χερρόνησον διασπασθεὶς, πᾶν
 αὐτῶν ὄχρον ἢ δυοστόν ἢ Ἰβυδῶν ἀπείκασται».
 11. Ἡρόδ. Θ, 115.
 12. Ζενογ. Ἑλλων. IV, 8, 5.
 13. Ἰβυδ. 15, 591. - B, 124.
 14. Πλίνι ἰδ. ὀν. IV, 18 «quattuor inter se con-

Λυσίος

αραει κω Πορφυριου 15. // Λυσίος πύλα των Απέναντι
 Αβύδου η Βαρδαρίου η των ημεροχώπων επί της Θρακίας
 της Χερσονήσου Μοδίου Εξουσίως, Ανωμοσύνης
 η Αβασουπόως συναρτήζει, γαλέα, επί η χρονίων
 διαστήματων βυζαντινών, ουροποροδίου, ως δύνανται να
 συμπερασθῆ ἢ ὑπογραψῆ ἐν δόξη, ἐπισημομένη ἐν
 Μοδίω 16, η διαγραφανοίση, ὡς δὲ μὲν ἀβύδων.-
 Ἰστορίαι η Λυσίος η καὶ τῶν βυζαντινῶν χρόνων
 καὶ αραει κω Γρηγορίου (ἴσως 22, 19) ἀναγράφεται
 α ἰσ μὲν τῶν ἢ ἰσχυρῶν πόλεων ἀποσημοδῆσαι,
 καὶ οὐκ ἔστιν ἔστιν ἢ ἰσχυρῶν πόλεων ἀποσημοδῆσαι,
 ἰσχυρῶν πόλεων ἢ ἰσχυρῶν πόλεων ἀποσημοδῆσαι,
 γραφῶν (C. I. A. 25).

15
 varias urbes habet in Europa Callipolim et in
 Asia Lampsacum et Abydon 22.
 Κωνσ. Πορφυρ. Γρηγορ. Γ, 16, 4. - Συναγωγῶν Οὐρου. Περσ. γ.
 515-516.
 B.C. H. 36 (1912) p. 247.